

Arrest

nr. 170 307 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2015, tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG
in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere
lidstaat van de E.U.*

L., S. A.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 06/03/2015

Overdracht CGVS: 20/04/2015

U werd gehoord op 29 mei 2015 van 14.11 uur tot 15.28 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester Wilimes loco Meester Micholt, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Amla, gelegen in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar. U bent Pashai van etnische origine en hangt de soennitische strekking van de Islam aan.

Op 7 maart 2011 vroeg u in België asiel aan. In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die uw familie viseerden omdat uw broer had samengewerkt met het Amerikaanse leger in Jalalabad. Op 29 februari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw recente herkomst uit het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 29 juni 2012.

Uw drie daaropvolgende asielaanvragen, van 24 juli 2012, 8 augustus 2012 en 11 oktober 2012, werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Uit vrees om gerepatrieerd te worden naar Afghanistan, vertrok u nadien naar Italië. Uw vingerafdrukken werden er op 20 maart 2013 genomen. Omdat de levensomstandigheden daar heel slecht waren, zou u na 20 à 25 dagen echter reeds teruggekeerd zijn naar België.

Op 6 maart 2015 vroeg u voor de vijfde keer asiel aan in België. In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u dat uw leven in Afghanistan in gevaar is door uw problemen met de taliban. Sinds uw vertrek zou de taliban uw familie nog diverse keren hebben aangevallen, wat tot de dood van uw vader en een neef heeft geleid.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u foto's voor van uw familie en de begrafenis van uw neef. Voorts legt u een (dreig)brief voor van de taliban die werd opgestuurd na de moord op uw neef. Daarnaast legt u een klacht voor van uw oom bij de Afghaanse autoriteiten waarbij de lokale ouderen bevestigen dat uw familie problemen heeft. U legt tevens een recent verzendingsbewijs voor. Daarnaast legt u verschillende documenten voor die u reeds tijdens eerdere asielaanvragen hebt voorgelegd, met name een klacht die werd ingediend door uw oom, een overlijdensbericht over de dood van uw vader, een verklaring van de dorpsoudsten en twee verzendingsbewijzen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Op grond van de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Italië. Hoewel u ontkent ooit een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië (Gehoorverslag CGVS dd. 29/05/2015, p. 4-6), blijkt uit de code bij uw vingerafdrukken die werden geregistreerd in Italië op 20 maart 2013 dat u toen een asielaanvraag hebt ingediend (Annex III, Standard form for Requests for taking back). Bijgevolg staat het vast dat u in Italië wel degelijk een asielaanvraag hebt ingediend. Bovendien bevestigde het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken in haar schrijven dd. 17 maart 2015 dat u in Italië de status van vluchteling hebt gekregen.

De EU-wetgeving voorziet in de mogelijkheid een asielaanvraag van een vreemdeling die reeds als vluchteling erkend werd in een andere Europese lidstaat, als niet-ontvankelijk te verklaren. Conform deze EU-wetgeving, neemt de Commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij deze laatste elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich in deze EU-lidstaat niet langer kan beroepen op de bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat er een gebrek aan huisvesting was waardoor mensen op straat en in treinstations moesten slapen (Verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 16/04/2015, vraag 14; Gehoorverslag CGVS dd. 29/05/2015, p. 5). In een brief dd. 30/07/2015 benadrukt uw raadvrouw dat u nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Italië en dus niet begrijpt hoe u daar de status van vluchteling zou kunnen hebben verworven. Uw advocaat betoogt dat een brief van de Dublin-unit van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken van 17 maart 2015 in die zin geenszins kan volstaan om uw asielaanvraag af te

wijzen, aangezien er geen onweerlegbare garantie uit blijkt met betrekking tot uw reëel bescherming of uw actuele status in Italië. In dit kader is het naar mening van uw advocate belangrijk dat er nog bijkomende informatie wordt bekomen bij de Italiaanse overheid. Te dezen komt het betoog van uw advocate er grosso modo op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, dit omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers. Ter staving van dit betoog verwijst uw advocate naar een rapport van de United States Department of State van 25 juni 2015, getiteld "Country Reports on Human Practices-Italy", UN Human Rights Council, "Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Follow-up mission to Italy (2-6 December 2014)" van 1 mei 2015; het AIDA-rapport met als titel "Italy Over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved to other European countries; UNHCR, "Mediterranean crossings in 2015 already top 100,000", dd. 9 juni 2015; UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", dd. 6 mei 2015; en diverse krantenartikelen. Uw raadvrouw benadrukt voorts dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 144 123 van 24 april 2015 de overname van een asielzoeker naar Italië in het kader van een Dublinprocedure geschorst heeft, zonder dat de man over een uitgesproken kwetsbaar profiel beschikte. Uw advocate besluit dat uw terugkeer naar Italië in strijd zou zijn met artikel 48/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en bovendien een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 van 21 december 2011 geoordeeld heeft dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Vluchtelingenconventie en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen, en dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat, ook Italië, in overeenstemming is met de eisen van de Vluchtelingenconventie en met het EVRM. Het CGVS is er zich van bewust dat het Hof in hetzelfde arrest gesteld heeft dat hier geen sprake is van een onweerlegbaar vermoeden, en dat het niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen of er naar zouden terugkeren, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

Het CGVS benadrukt verder dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein v. Nederland en Italië oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM nr. 27725/10, 2 april 2013, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46, 49 en 78). Deze beoordeling werd door het EHRM in acht gelijkaardige zaken hernomen (zie EHRM 18 juni 2013, nr. 53852/11, Halimi v. Oostenrijk en Italië; EHRM 18 juni 2013, nr. 73874/11, Abubeker v. Oostenrijk en Italië; EHRM 4 juni 2013, nr. 6198/12, Daytbegova and Magomedova v. Oostenrijk; EHRM 27 augustus 2013, nr. 9053/10, Miruts Hagos v. Nederland en Italië; EHRM 27 augustus 2013, nr. 40524/10, Mohammed Hassan e.a. v. Nederland en Italië; EHRM 10 september 2013, nr. 2314/10, Hussein Diirshi e.a. v. Nederland en Italië; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 114; en EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E. v. Nederland).

Het CGVS erkent vervolgens dat uit de beschikbare bronnen inderdaad blijkt dat de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers met tekortkomingen kampt, doch benadrukt dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat er maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Uit het rapport over Italië van het (onder meer) door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015) (AIDA-rapport) blijkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, dewelke ondertussen een 20.000 plaatsen telt. Betreffende de impact die de recente grote instroom van immigranten in Italië zal hebben op de huidige opvangstructuren, dient verwezen te worden naar het rapport van AIDA van 30 april 2015 "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries" alsook naar UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", van 6 mei 2015. Hieruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom

van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Voor zover uw advocate meent dat het gelet op de huidige crisis waarnaar zij herhaaldelijk verwijst, niet zeker is dat er een garantie bestaat voor een opvangplaats wijst het CGVS er op dat uit dezelfde informatie blijkt dat er een duidelijk verschil bestaat tussen de opvangcentra voor immigranten en de opvangstructuren voor asielzoekers en personen die reeds een beschermingsstatus verkregen hebben, alsook dat de verhoogde instroom van immigranten geen weerslag heeft op de opvang voor laatstgenoemden. Verder worden er maatregelen getroffen om de opvang van asielzoekers, en personen met een internationale beschermingsstatus billijk over het gehele Italiaanse grondgebied te verspreiden. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat u in Italië zonder meer en automatisch dakloos zal zijn, dan wel zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Derhalve werd er onderzocht of er in uw hoofde concrete en op uw individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden bestaan die doen besluiten dat u bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet of in artikel 3 EVRM beschreven behandeling. Er werden u daarom diverse vragen gesteld over uw verblijf in Italië. U verklaarde dat u op een trein gearresteerd werd, dat autoriteiten uw vingerafdrukken namen, dat ze u geen plaats gaven om te blijven en u terugstuurden naar België (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 3). U beweert dat u er geen asiel heeft aangevraagd, dat u er niet van op de hoogte bent dat de Italiaanse autoriteiten u erkend hebben als vluchteling en dat u na een verblijf van 20-25 dagen Italië terug verlaten heeft (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 3-4, en p.6). Wanneer u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd wordt of er een reden is waarom u niet kan terugkeren naar Italië, antwoordt u dat er geen respect is voor mensen, dat mensen er in de treinstations slapen. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u dat u mensen zag in de treinstations, dat ze hun zakken droegen en daar sliepen (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 5). Niettegenstaande u de kans geboden werd om de omstandigheden te duiden die u beletten terug te keren naar Italië, beperkt u zich tot het uiten van algemene verklaringen. U maakt geen melding van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens uw verblijf in Italië die als een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen bestempeld worden. U verklaart weliswaar dat u geen opvang werd aangeboden (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 3 en 5), maar u laat na aan te tonen dat u daadwerkelijk geen opvang zou gekregen hebben. Meer zelfs, u ontkent in alle toonaarden in Italië asiel te hebben aangevraagd en beweert er niet van op de hoogte te zijn dat u er erkend bent als vluchteling. Op basis van uw verklaringen en de elementen vervat in uw administratief dossier kan dan ook niet besloten worden dat u ten aanzien van Italië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Evenmin kan gesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die wijzen op een extreme kwetsbaarheid. Bijgevolg is het niet noodzakelijk is dat er bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin u zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

Daar waar uw advocate verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient opgemerkt te worden dat dit arrest betrekking heeft op een asielzoeker. Het CGVS benadrukt dat uw situatie van persoon die de vluchtelingenstatus geniet evenwel grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de vluchtelingenstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan uw beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen (EHRM 27 augustus 2013, nr. 40524/10, Mohammed Hassan e.a. v. Nederland en Italië, § 179). Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de vluchtelingenstatus genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet.

U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Voor het overige kan nog gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen tot dat land.

De overige door u neergelegde documenten hebben louter betrekking hebben op uw beweerde problemen in Afghanistan en doen derhalve geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de Italiaanse autoriteiten u de status van vluchteling hebben toegekend en dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om hem in hoofdorde de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad merkt op dat hij *in casu* een enkel een annulatiebevoegdheid heeft, gelet op artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, zodat hij de bestreden beslissing enkel kan vernietigen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwijking van macht.

3. Over de ontvankelijkheid

Gelet op de bespreking over de rechtspleging, stelt de Raad vast dat het tweede en derde middel onontvankelijk is. In deze middelen argumenteert verzoeker waarom hij in hoofdorde in aanmerking zou kunnen komen voor de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan *in casu* geen uitspraak doen over de al dan niet toekenning van internationale bescherming. Het beroep is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel een schending aan van artikelen 48/5, § 4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht. Hij acht het essentieel dat er wordt geoordeeld over elementen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem werd toegekend en licht toe als volgt:

“In de eerste plaats wenst verzoeker te benadrukken dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Italië en dus niet begrijpt hoe hij daar de status van vluchteling zou kunnen hebben verworven. De ene brief van de Dublin-unit van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken van 17 maart 2015 kan in die zin geenszins volstaan om zijn asielaanvraag af te wijzen, aangezien er geen onweerlegbare garantie uit blijkt met betrekking tot zijn reële bescherming of zijn actuele status in Italië.

In dit kader was het noodzakelijk dat nog bijkomende informatie werd bekomen bij de Italiaanse overheid, inclusief reële garanties met betrekking tot de minimale levensomstandigheden voor verzoeker in Italië. Ook kreeg de Belgische overheid nog geen garanties van haar Italiaanse

tegenhanger wat betreft een eventuele terugname. Het enige document dat de Belgische overheid op heden ontving is een weigering tot overname in het kader van de Dublin-procedure (stuk 3).

[citaat artikel 48/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet]

Uit objectieve informatie blijkt dat de situatie voor asielzoekers én erkende vluchtelingen in Italië momenteel bijzonder precair is. Verzoeker terugsturen naar Italië, zelfs indien hij aldaar zou erkend zijn als vluchteling, zou op vandaag inhumaan zijn en dus een schending van artikel 3 E.V.R.M uitmaken. Vluchtelingen worden samen met asielzoekers ondergebracht in overbevolkte opvangcentra, of komen op straat terecht. De toegang tot rechtshulp en medische zorg is er bijzonder beperkt en de mogelijkheden op werk en integratie zijn momenteel onbestaande in Italië.

[citaat stuk 4]

Ook de VN, bij monde van de Speciale Rapporteur voor mensenrechten en migranten, is bijzonder scherp voor de manier waarop vluchtelingen behandeld worden in Italië. Op de arbeidsmarkt worden ze vandaag fysiek en financieel uitgebuit, bovendien worden ze er vaak het slachtoffer van xenofob geweld. Bovendien onderneemt de overheid tegen deze mensenrechtenschendingen weinig of geen effectieve maatregelen:

[citaat stuk 5]

In een recente uitspraak, als antwoord op een prejudiciële vraag van de regionale administratieve rechtbank van Lazio, in Italië, CGIL en INCA C-309/14 (stuk) oordeelde het Europese Hof van Justitie bovendien dat de administratieve bijdrage, die voor het verkrijgen of vernieuwen van een verblijfsvergunning wordt gevraagd disproportioneel hoog is in Italië en bijgevolg in strijd met de integratiedoelstelling van de Europese verordening (2003/109/EC).

Uit objectieve informatie blijkt verder dat Italië fundamentele problemen heeft bij de opvang van de grote hoeveelheden vluchtelingen die het land overspoelen.

[citaat stuk 6]

Er moet daarnaast gewezen worden op de voornaamste reden voor de problemen die Italië momenteel op vreemdelingrechtelijk vlak ondervindt. Het is namelijk zo dat het land al verscheidene jaren vele vluchtelingen ontvangt via de toegang tot het land langs de Middellandse zee. Omwille van de toevloed langs deze kanten kampt het land met een (te) grote toevloed aan vluchtelingen.

Dit argument wordt door volgende objectieve bronnen ondersteund:

[citaat stuk 7-8]

De voorspellingen die in het voorgaande artikelen werden gemaakt, zijn momenteel ook realiteit aan het worden. Meer en meer vluchtelingen zoeken met de boot hun weg naar Europa en steeds meer en meer van deze bootvluchtelingen worden door de smokkelaars aan hun lot overgelaten op zee. Zo blijkt ook uit enkele van de volgende stukken.

[citaat stuk 9-11]

Onze minister van Binnenlandse Zaken, de heer Jan Jambon, maakte op 20 april 2015 bekend dat België ook haar bijdrage wenst te doen in deze humanitaire crisis waaronder ook meer vluchtelingen opvangen, wat in casu ook belangrijk is bij de beoordeling van deze zaak.

[citaat stuk 12]

In het licht van de huidige omstandigheden dreigt het Italiaanse asielsysteem nog meer onder druk te komen staan. De toekomst ziet er momenteel nog niet veel beter uit, onder andere omdat vanuit Europa nog steeds geen voldoening gevend plan tot stand is gekomen om aan de vluchtelingenproblematiek tegemoet te komen.

Italië ondergaat vandaag een erg zware migratiecrisis, waarbij de gevolgen zich niet enkel beperken tot de levensomstandigheden van asielzoekers.

Ook voor erkende vluchtelingen zijn er in dit land, waar het draagvlak op zowel financieel als psychologisch vlak dermate overschreden is, op vandaag nauwelijks mogelijkheden om een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Een terugkeer van verzoeker naar Italië, zou in ieder geval in strijd zijn met artikel 48/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en bovendien een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

4.1.2. Ter ondersteuning van dit middel heeft verzoeker volgende documenten gevoegd:

- Weigeringsbeslissing Dublin-transfer van 17 maart 2015 van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken (stuk 3)
- Landenrapport “2014 Country Reports on Human Rights Practices – Italy” update 11 september 2015 van US. Departement of State van refworld.org (stuk 4)
- Rapport “Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum: Follow-up mission to Italy (2-6 December 2014)” van UN Human Rights Council van 1 mei 2015 van refworld.org (stuk 5)

- Fiche *“Italy – Over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European countries”* van AIDA van asylumineurope.org (stuk 6)
- Artikel *“Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”* van UNHCR van 6 mei 2015 van unhcr.org (stuk 7)
- Artikel *“Italy wants EU to share migrants: Interior minister proposes fast-tracking legitimate asylum-seekers across Europe to ease burden on its borders”* van Daily Mail van 11 maart 2015 van dailymail.co.uk (stuk 8)
- Artikel *“Hundreds of migrants have drowned in the Mediterranean this month, amid a surge in overcrowded boats heading for Europe from Libya”* van BBC van 23 april 2015 van bbc.com (stuk 9)
- Artikel *“Opnieuw boot met 300 vluchtelingen aan het zinken”* van Belga van 20 april 2015 van deredactie.be (stuk 10)
- Artikel *“Vrees voor honderden doden na kapseizen vluchtelingenboot voor Libische kust”* van 19 april 2015 van deredactie.be (stuk 11)
- Artikel *“België is bereid tot bijdrage in vluchtelingencrisis”* van 20 april 2015 van deredactie.be (stuk 12)

4.2. Wat de voorgehouden schending van de artikelen 48/5, § 4 en 57/6/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet werd genomen met in achtneming van de door verzoeker naar voor geschoven elementen. In de bestreden beslissing, en dit vindt steun in het administratief dossier, wordt vermeld dat verzoeker werd gehoord door de Commissaris-generaal op 29 mei 2015. Verzoeker, die op dit ogenblik ook al werd bijgestaan door zijn advocaat, heeft bovendien zijn asielaanvraag verder gedocumenteerd omtrent de voorgehouden algemene situatie in Italië voor erkende vluchtelingen. De bestreden beslissing gaat in op de individuele situatie van verzoeker die als Afghaans onderdaan in Italië als vluchteling werd erkend en op de verschillende pertinente elementen ter beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Er wordt toegelicht dat in toepassing van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet enkel nog wordt onderzocht of verzoeker zich nog kan beroepen op de bescherming van Italië. De bestreden beslissing gaat daarbij in op het feit dat verzoeker zich beroept op het feit dat hij betwist dat hij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend en er werd erkend als vluchteling, op de slechte levensomstandigheden in Italië, op de documenten die verzoeker ter staving van de fundamentele tekortkomingen en behandeling in de Italiaanse asielprocedure heeft voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt geantwoord op de brief van 30 juli 2015 waarin verzoeker stelt dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Italië en dus niet aanvaardt dat hij wordt beschouwd als een erkend vluchteling in Italië. Ook gaat de bestreden beslissing in op het voorgehouden gebrek aan reële garantie omtrent de minimale levensomstandigheden voor vluchtelingen in Italië. Tevens wordt door de Commissaris-generaal uitgelegd waarom de aangehaalde rechtspraak die betrekking heeft op asielzoekers in Italië niet zomaar kan worden doorgetrokken naar de situatie van erkende vluchtelingen.

Verzoeker herneemt in zijn verzoekschrift opnieuw de inhoud van zijn brief van 30 juli en betwist vooreerst het feit dat hij erkend zou zijn als vluchteling in Italië. Hij vreest daarnaast bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM. Hierbij doelt hij op de mensonwaardige omstandigheden waarin hij zou terechtkomen waarbij hij niet in zijn levensbehoeften kan voldoen. Verzoeker vraagt aldus in wezen een heronderzoek van de asielaanvraag, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Wat de verwijzing naar het arrest van 2 september 2015 van het Hof van Justitie betreft, laat verzoeker na op een concrete wijze uit te leggen hoe dit arrest van toepassing zou kunnen zijn op zijn situatie, daargelaten de vaststelling dat in de zaak C-309/14 het Hof een interpretatie doet van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen en een schending van een richtlijn in principe niet rechtstreeks kan worden aangevoerd.

Betreffende het feit dat verzoeker werd erkend als vluchteling in Italië, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing terecht besluit dat verzoeker werd erkend als vluchteling in Italië:

“Op grond van de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Italië. Hoewel u ontkent ooit een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië (Gehoorverslag CGVS dd. 29/05/2015, p. 4-6), blijkt uit de code bij uw vingerafdrukken die werden geregistreerd in Italië op 20 maart 2013 dat u toen een asielaanvraag hebt ingediend (Annex III, Standard form for Requests for taking back). Bijgevolg staat het vast dat u in Italië wel degelijk een asielaanvraag hebt ingediend. Bovendien bevestigde het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken in haar schrijven dd. 17 maart 2015 dat u in Italië de status van vluchteling hebt gekregen.”

Betreffende de kritiek dat de situatie voor asielzoekers en ook van erkende vluchtelingen in Italië ondermaats is, motiveert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“De EU-wetgeving voorziet in de mogelijkheid een asielaanvraag van een vreemdeling die reeds als vluchteling erkend werd in een andere Europese lidstaat, als niet-ontvankelijk te verklaren. Conform deze EU-wetgeving, neemt de Commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij deze laatste elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich in deze EU-lidstaat niet langer kan beroepen op de bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat er een gebrek aan huisvesting was waardoor mensen op straat en in treinstations moesten slapen (Verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 16/04/2015, vraag 14; Gehoorverslag CGVS dd. 29/05/2015, p. 5). In een brief dd. 30/07/2015 benadrukt uw raadvrouw dat u nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Italië en dus niet begrijpt hoe u daar de status van vluchteling zou kunnen hebben verworven. Uw advocaat betoogt dat een brief van de Dublin-unit van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken van 17 maart 2015 in die zin geenszins kan volstaan om uw asielaanvraag af te wijzen, aangezien er geen onweerlegbare garantie uit blijkt met betrekking tot uw reëel bescherming of uw actuele status in Italië. In dit kader is het naar mening van uw advocate belangrijk dat er nog bijkomende informatie wordt bekomen bij de Italiaanse overheid. Te dezen komt het betoog van uw advocate er grosso modo op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, dit omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers. Ter staving van dit betoog verwijst uw advocate naar een rapport van de United States Department of State van 25 juni 2015, getiteld “Country Reports on Human Practices-Italy”, UN Human Rights Council, “Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Follow-up mission to Italy (2–6 December 2014)” van 1 mei 2015; het AIDA-rapport met als titel “Italy Over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved to other European countries; UNHCR, “Mediterranean crossings in 2015 already top 100,000”, dd. 9 juni 2015; UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, dd. 6 mei 2015; en diverse krantenartikelen. Uw raadvrouw benadrukt voorts dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 144 123 van 24 april 2015 de overname van een asielzoeker naar Italië in het kader van een Dublinprocedure geschorst heeft, zonder dat de man over een uitgesproken kwetsbaar profiel beschikte. Uw advocate besluit dat uw terugkeer naar Italië in strijd zou zijn met artikel 48/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en bovendien een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 van 21 december 2011 geoordeeld heeft dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Vluchtelingenconventie en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen, en dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat, ook Italië, in overeenstemming is met de eisen van de Vluchtelingenconventie en met het EVRM. Het CGVS is er zich van bewust dat het Hof in hetzelfde arrest gesteld heeft dat hier geen sprake is van een onweerlegbaar vermoeden, en dat het niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen of er naar zouden terugkeren, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

Het CGVS benadrukt verder dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein v. Nederland en Italië oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM nr. 27725/10 , 2 april 2013,

Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46, 49 en 78). Deze beoordeling werd door het EHRM in acht gelijkaardige zaken hernomen (zie EHRM 18 juni 2013, nr. 53852/11, Halimi v. Oostenrijk en Italië; EHRM 18 juni 2013, nr. 73874/11, Abubeker v. Oostenrijk en Italië; EHRM 4 juni 2013, nr. 6198/12, Daytbegova and Magomedova v. Oostenrijk; EHRM 27 augustus 2013, nr. 9053/10, Miruts Hagos v. Nederland en Italië; EHRM 27 augustus 2013, nr. 40524/10, Mohammed Hassan e.a. v. Nederland en Italië; EHRM 10 september 2013, nr. 2314/10, Hussein Diirshi e.a. v. Nederland en Italië; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 114; en EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E. v. Nederland).

Het CGVS erkent vervolgens dat uit de beschikbare bronnen inderdaad blijkt dat de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers met tekortkomingen kampt, doch benadrukt dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat er maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Uit het rapport over Italië van het (onder meer) door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015) (AIDA-rapport) blijkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, dewelke ondertussen een 20.000 plaatsen telt. Betreffende de impact die de recente grote instroom van immigranten in Italië zal hebben op de huidige opvangstructuren, dient verwezen te worden naar het rapport van AIDA van 30 april 2015 "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries" alsook naar UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", van 6 mei 2015. Hieruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Voor zover uw advocate meent dat het gelet op de huidige crisis waarnaar zij herhaaldelijk verwijst, niet zeker is dat er een garantie bestaat voor een opvangplaats wijst het CGVS er op dat uit dezelfde informatie blijkt dat er een duidelijk verschil bestaat tussen de opvangcentra voor immigranten en de opvangstructuren voor asielzoekers en personen die reeds een beschermingsstatus verkregen hebben, alsook dat de verhoogde instroom van immigranten geen weerslag heeft op de opvang voor laatstgenoemden. Verder worden er maatregelen getroffen om de opvang van asielzoekers, en personen met een internationale beschermingsstatus billijk over het gehele Italiaanse grondgebied te verspreiden. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat u in Italië zonder meer en automatisch dakloos zal zijn, dan wel zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Derhalve werd er onderzocht of er in uw hoofde concrete en op uw individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden bestaan die doen besluiten dat u bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet of in artikel 3 EVRM beschreven behandeling. Er werden u daarom diverse vragen gesteld over uw verblijf in Italië. U verklaarde dat u op een trein gearresteerd werd, dat autoriteiten uw vingerafdrukken namen, dat ze u geen plaats gaven om te blijven en u terugstuurden naar België (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 3). U beweert dat u er geen asiel heeft aangevraagd, dat u er niet van op de hoogte bent dat de Italiaanse autoriteiten u erkend hebben als vluchteling en dat u na een verblijf van 20-25 dagen Italië terug verlaten heeft (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 3-4, en p.6). Wanneer u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd wordt of er een reden is waarom u niet kan terugkeren naar Italië, antwoordt u dat er geen respect is voor mensen, dat mensen er in de treinstations slapen. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u dat u mensen zag in de treinstations, dat ze hun zakken droegen en daar sliepen (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 5). Niettegenstaande u de kans geboden werd om de omstandigheden te duiden die u beletten terug te keren naar Italië, beperkt u zich tot het uiten van algemene verklaringen. U maakt geen melding van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens uw verblijf in Italië die als een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen bestempeld worden. U verklaart weliswaar dat u geen opvang werd aangeboden (gehoorverslag CGVS dd. 29 mei 2015, p. 3 en 5), maar u laat na aan te tonen dat u daadwerkelijk geen opvang zou gekregen hebben. Meer zelfs, u ontkent in alle toonaarden in Italië asiel te hebben aangevraagd en beweert er niet van op de hoogte te zijn dat u er erkend bent als vluchteling. Op basis van uw verklaringen en de elementen vervat in uw administratief dossier kan dan ook niet besloten worden dat u ten aanzien van Italië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Evenmin kan gesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die wijzen op een extreme kwetsbaarheid. Bijgevolg is het niet noodzakelijk is dat er bijkomende concrete en individuele

waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin u zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

Daar waar uw advocate verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient opgemerkt te worden dat dit arrest betrekking heeft op een asielzoeker. Het CGVS benadrukt dat uw situatie van persoon die de vluchtelingenstatus geniet evenwel grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de vluchtelingenstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan uw beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen (EHRM 27 augustus 2013, nr. 40524/10, Mohammed Hassan e.a. v. Nederland en Italië, § 179). Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de vluchtelingenstatus genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet.

U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.”

De mogelijkheid tot terugkeer eveneens werd onderzocht. Ook op dit punt motiveert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen tot dat land.”

De motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier en is geenszins kennelijk onredelijk.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de Commissaris-generaal beschikt.

Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP